HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a cincea, judecând în complet de cinci judecători)

25 martie 2026 *

„Trimitere preliminară – Uniunea vamală – Codul vamal al Uniunii – Proceduri de import și de export – Importul din Canada al unei mărfi – Metodă de determinare a valorii în vamă – Prețul declarat la exportul mărfii comunicat de autoritățile canadiene în cadrul unui acord internațional de cooperare vamală – Noțiunea de «date disponibile pe teritoriul vamal al Uniunii» – Mijloace rezonabile – Articolul 74 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 – Metoda reziduală sau «fall-back» – Articolul 144 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2447”

În cauza T-296/25,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Varhoven administrativen sad (Curtea Administrativă Supremă, Bulgaria), prin decizia din 15 aprilie 2025, primită de Curte la 16 aprilie 2025, în procedura

Direktor na TD Mitnitsa Burgas

împotriva

Lidikar OOD,

TRIBUNALUL (Camera a cincea, judecând în complet de cinci judecători),

compus din domnul M. Sampol Pucurull, președinte, doamna T. Pynnä, domnul J. Laitenberger (raportor), doamna M. Stancu și domnul W. Valasidis, judecători,

avocat general: domnul J. Martín y Pérez de Nanclares,

grefier: domnul V. Di Bucci,

având în vedere transmiterea cererii preliminare de către Curte Tribunalului la 13 mai 2025, în temeiul articolului 50b al treilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene,

având în vedere domeniul prevăzut la articolul 50b primul paragraf litera (c) din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și lipsa unei chestiuni independente de interpretare în sensul articolului 50b al doilea paragraf din statutul menționat,

având în vedere faza scrisă a procedurii,

* Limba de procedură: bulgara.

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Direktor na TD Mitnitsa Burgas, de L. Dimitrov, R. Dimitrova Todorova și P. Kalchev, în calitate de agenți;

– pentru Lidikar, de R. Vasileva, advokat;

– pentru guvernul bulgar, de T. Mitova și R. Stoyanov, în calitate de agenți;

– pentru guvernul ceh, de M. Smolek, A. Edelmannová și J. Vláčil în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de D. Drambozova și F. Moro, în calitate de agente,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 74 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii (JO 2013, L 269, p. 1, denumit în continuare „Codul vamal al Uniunii”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Lidikar OOD, o societate comercială de drept bulgar, pe de o parte, și Direktor na TD Mitnitsa Burgas (directorul Direcției Teritoriale a Vămilor din Burgas, Bulgaria), pe de altă parte, în legătură cu decizia prin care administrația vamală bulgară a stabilit valoarea în vamă a unui vehicul importat din Canada de Lidikar pe baza prețului declarat la export, astfel cum a fost comunicat de autoritățile vamale canadiene administrației vamale bulgare în cadrul unui acord internațional în materie de cooperare vamală.

Cadrul juridic

Dreptul internațional

GATT din 1994

3 Articolul VII din Acordul General pentru Tarife și Comerț din 1994 (denumit în continuare „GATT 1994”) are următorul cuprins:

„1. Părțile contractante recunosc, în ce privește determinarea valorii vamale, valabilitatea principiilor generale stabilite în paragrafele ce urmează în acest articol și se angajează a le aplica în ce privește toate produsele supuse drepturilor vamale sau altor impozite sau restricții la import și export, bazate sau reglementate în orice fel prin valoare. Mai mult, de fiecare dată când o parte contractantă o va cere, ele vor examina, în lumina principiilor numite, aplicarea oricărei legi sau reglementări referitoare la valoarea vamală. PĂRȚILE CONTRACTANTE vor putea cere celorlalte părți contractante să le prezinte informări asupra măsurilor care au fost luate ca urmare a prevederilor prezentului articol.

2. a) Valoarea vamală a mărfurilor importate trebuie să se bazeze pe valoarea reală a mărfurilor importate, la care se aplică taxele, sau a unor mărfuri similare și nu se va baza pe valoarea produselor de origine națională sau pe valori arbitrare sau fictive.
   b) «Valoarea reală» va trebui să fie prețul la care, la data și locul stabilite prin legislația țării importatoare și cu ocazia operațiilor comerciale normale, aceste mărfuri sau mărfuri similare sunt vândute sau oferite spre vânzare în condiții de deplină competitivitate. În măsura în care prețul acestor mărfuri sau al unor mărfuri similare depinde de cantitatea stabilită într-o tranzacție anume, prețul de luat în considerare trebuie să fie raportat, potrivit alegerii făcute o dată pentru totdeauna de țara importatoare, fie la: 1) cantități comparabile, fie la 2) cantități fixate într-un mod cel puțin tot atât de favorabil pentru importator ca și când s-ar lua în calcul volumul cel mai mare din aceste mărfuri efectiv vândute în comerțul dintre țările de export și import.
   c) În cazul în care va fi imposibil să se stabilească valoarea reală în conformitate cu prevederile alineatului b) al prezentului paragraf, valoarea vamală se va stabili pe baza echivalentului verificabil celui mai apropiat posibil de această valoare.

[…]”

Acordul privind evaluarea vamală

4 Articolul 7 din Acordul privind aplicarea articolului VII din GATT 1994 (JO 1994, L 336, p. 119, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 128, denumit în continuare „Acordul privind evaluarea vamală”) are următorul cuprins:

„(1) În cazul în care valoarea în vamă a mărfurilor importate nu poate fi determinată prin aplicarea prevederilor articolelor 1-6, valoarea în vamă este determinată prin mijloace rezonabile compatibile cu principiile și prevederile generale ale prezentului acord și ale articolului VII al GATT 1994 și pe baza datelor disponibile în țara de import.

(2) Valoarea în vamă determinată prin aplicarea prevederilor prezentului articol nu trebuie să se bazeze pe:

[…]

(b) un sistem care prevede acceptarea, în scopuri vamale, a celei mai ridicate din două valori posibile;

[…]

(e) prețul mărfurilor vândute la export cu destinația unei alte țări decât țara importatoare;

[…]

(g) valori arbitrare sau fictive.

[…]”

Acordul de cooperare vamală Canada-UE

5 Articolul 1 din Acordul dintre Comunitatea Europeană și Canada privind cooperarea vamală și asistența reciprocă în probleme vamale (JO 1998, L 7, p. 38, Ediție specială, 02/vol. 10, p. 209, denumit în continuare „Acordul de cooperare vamală Canada-UE”) are următorul cuprins:

„În sensul prezentului acord, se definesc următorii termeni:

[…]

4. «informație»: datele, documentele, rapoartele, copiile certificate sau autentificate ale acestora sau orice altă comunicare, inclusiv datele procesate sau analizate pentru a furniza indicii importante despre un abuz al legislației vamale;

[…]”

6 Articolul 7 din Acordul de cooperare vamală Canada-UE are următorul cuprins:

„(1) La cerere sau din proprie inițiativă, autoritățile vamale se vor ajuta reciproc, furnizându-și informațiile adecvate necesare aplicării corespunzătoare a legislației vamale și prevenirii, investigării și combaterii oricărei încălcări a acesteia.

[…]”

7 Articolul 11 alineatul (1) din Acordul de cooperare vamală Canada-UE are următorul cuprins:

„Autoritatea solicitată va comunica autorității solicitante informații adecvate sub formă de documente, copii certificate pentru conformitate ale documentelor, rapoarte sau versiuni electronice ale acestora. Toate informațiile importante pentru interpretarea sau utilizarea informațiilor în cauză vor fi asigurate în același timp.”

8 Articolul 16 alineatul (3) din Acordul de cooperare vamală Canada-UE are următorul cuprins:

„Alineatul (2) nu va impieta asupra folosirii informațiilor în orice procedură judiciară sau administrativă deschisă ulterior pentru nerespectarea legislației vamale. […]”

CETA Canada-UE

9 Articolul 6.1 din Acordul economic și comercial cuprinzător (CETA) dintre Canada, pe de o parte, și Uniunea Europeană și statele sale membre, pe de altă parte (JO 2017, L 11, p. 23, denumit în continuare „CETA Canada-UE”), intitulat „Obiective și principii”, prevede următoarele:

„[…]

(2) În măsura în care este posibil, părțile cooperează și fac schimb de informații, inclusiv informații cu privire la cele mai bune practici, pentru a promova aplicarea și respectarea măsurilor de facilitare a comerțului prevăzute în prezentul acord.

[…]”

10 Articolul 6.13 din CETA Canada-UE, intitulat „Cooperare”, prevede următoarele:

„[…]

(3) Părțile cooperează, în conformitate cu [Acordul de cooperare vamală Canada-UE] încheiat la Ottawa la 4 decembrie 1997 […]

(4) Părțile își oferă asistență reciprocă în domeniul vamal, în conformitate cu Acordul de cooperare vamală Canada-UE, inclusiv în chestiuni legate de o suspiciune de încălcare a legislației vamale a unei părți, astfel cum este definită în acordul respectiv, precum și de punerea în aplicare a prezentului acord.”

Dreptul Uniunii

Codul vamal al Uniunii

11 Articolul 70 din Codul vamal al Uniunii are următorul cuprins:

„(1) Baza inițială pentru valoarea în vamă a mărfurilor este valoarea de tranzacție, adică prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri atunci când sunt vândute pentru export către teritoriul vamal al Uniunii, ajustat, dacă este cazul.

(2) Prețul efectiv plătit sau de plătit este plata totală efectuată sau de efectuat de către cumpărător vânzătorului sau de către cumpărător unui terț în beneficiul vânzătorului pentru mărfurile importate și cuprinde toate plățile efectuate sau de efectuat drept condiție a vânzării mărfurilor importate.

[…]”

12 În conformitate cu articolul 74 din Codul vamal al Uniunii, se prevăd următoarele:

„(1) În cazul în care valoarea în vamă a mărfurilor nu poate fi determinată prin aplicarea articolului 70, se trece în mod succesiv de la litera (a) la litera (d) din alineatul (2), până la prima dintre literele respective care permite determinarea acesteia.

Ordinea în care se aplică dispozițiile de la alineatul (2) literele (c) și (d) se inversează la cererea declarantului.

(2) Valoarea în vamă determinată prin aplicarea alineatului (1) este:

(a) valoarea de tranzacție a mărfurilor identice vândute pentru export către teritoriul vamal al Uniunii și exportate în același sau aproximativ același moment cu mărfurile care se evaluează;

(b) valoarea de tranzacție a mărfurilor similare vândute pentru export către teritoriul vamal al Uniunii și exportate în același sau aproximativ același moment cu mărfurile care se evaluează;

(c) valoarea bazată pe prețul unitar la care mărfurile importate sau mărfuri identice sau similare cu cele importate sunt vândute pe teritoriul vamal al Uniunii, totalizând cantitatea cea mai mare, către persoane care nu au legătură cu vânzătorii; sau

(d) valoarea calculată, care constă în suma:
   (i) costului sau valorii materialelor și fabricării sau altor transformări în procesul de fabricare a mărfurilor importate;
   (ii) unui cuantum al profitului și cheltuielilor generale egale cu cele care se reflectă în mod obișnuit în vânzările de mărfuri de aceeași natură sau tip cu mărfurile evaluate care sunt fabricate de producători în țara exportatoare pentru a fi exportate în Uniune;
   (iii) costului sau valorii elementelor menționate la articolul 71 alineatul (1) litera (e).

(3) În cazul în care valoarea în vamă nu poate fi determinată prin aplicarea alineatului (1), aceasta se determină pe baza datelor disponibile pe teritoriul vamal al Uniunii, prin mijloace rezonabile compatibile cu principiile și dispozițiile generale următoare:

(a) acordul referitor la punerea în aplicare a articolului VII din Acordul General pentru Tarife și Comerț;

(b) articolul VII din Acordul General pentru Tarife și Comerț;

(c) prezentul capitol.”

Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2447

13 Articolul 140 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2447 al Comisiei din 24 noiembrie 2015 de stabilire a unor norme pentru punerea în aplicare a anumitor dispoziții din Codul vamal al Uniunii (JO 2015, L 343, p. 558), intitulat „Neacceptarea valorilor de tranzacție declarate”, prevede:

„(1) În cazul în care autoritățile vamale au îndoieli întemeiate că valoarea de tranzacție declarată reprezintă cuantumul total plătit sau de plătit astfel cum se menționează la articolul 70 alineatul (1) din [Codul vamal al Uniunii], pot solicita declarantului să furnizeze informații suplimentare.

(2) În cazul în care îndoielile lor nu sunt eliminate, autoritățile vamale pot decide că valoarea mărfurilor nu se poate determina în conformitate cu articolul 70 alineatul (1) din [codul menționat].”

14 Articolul 144 din Regulamentul de punere în aplicare 2015/2447, intitulat „Metoda determinării valorii în vamă pe baza datelor disponibile (metoda «fall-back»)”, are următorul cuprins:

„(1) La determinarea valorii în vamă în conformitate cu articolul 74 alineatul (3) din [Codul vamal al Uniunii], se poate da dovadă de o flexibilitate rezonabilă în aplicarea metodelor prevăzute la articolul 70 și la articolul 74 alineatul (2) din cod. Valoarea determinată astfel se bazează, în cea mai mare măsură posibilă, pe valorile în vamă determinate anterior.

(2) Dacă nu se poate determina valoarea în vamă în conformitate cu alineatul (1), se utilizează alte metode adecvate. În acest caz valoarea în vamă nu se determină pe baza niciunuia dintre elementele următoare:

[…]

(b) un sistem prin care, pentru determinarea valorii în vamă, se utilizează cea mai mare dintre două valori alternative;

[…]

(e) prețurile pentru exportul într-o țară terță;

[…]

(g) valori arbitrare sau fictive.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

15 La 18 ianuarie 2021, Lidikar, acționând în calitate de reprezentantă indirectă a unui importator, a depus la biroul vamal din portul Burgas (Bulgaria) o declarație vamală de punere în liberă circulație a unui autovehicul care a suferit un accident rutier. În această declarație, valoarea în vamă a vehiculului importat a fost stabilită, în conformitate cu articolul 70 alineatul (1) din Codul vamal al Uniunii, pe baza valorii sale de tranzacție, și anume la un preț de 3 310 dolari canadieni (CAD) (aproximativ 2 100 de euro).

16 Un control ulterior al declarației vamale în cauză a fost efectuat de autoritățile vamale bulgare pe baza informațiilor furnizate de administrația vamală canadiană în cadrul Acordului de cooperare vamală Canada-UE în ceea ce privește vehiculele declarate pentru exportul din Canada către Uniunea Europeană. Mai precis, printr-un e-mail din 16 decembrie 2022, administrația vamală canadiană a furnizat autorităților vamale bulgare un fișier care conținea o listă detaliată de vehicule, printre care cel în cauză, care indica valoarea declarată la momentul exportului lor din Canada. După analizarea de către autoritățile vamale bulgare a datelor furnizate, autoritățile menționate au constatat că prețul de 3 310 CAD al mărfii declarate în Bulgaria nu corespundea prețului de 15 889 CAD (aproximativ 10 100 de euro) comunicat de administrația vamală canadiană pentru vehiculul în cauză și indicat în declarația de export corespunzătoare.

17 În aceste condiții, autoritățile vamale bulgare au solicitat Lidikar dovezi pentru a confirma prețul declarat cu ocazia vămuirii. Au fost prezentate o factură din data de 18 noiembrie 2020, o listă de colisaj, un conosament de casă, precum și o factură din data de 13 ianuarie 2021. În pofida acestor documente, autoritățile vamale bulgare au considerat că existau îndoieli întemeiate cu privire la valoarea în vamă a mărfii în cauză, determinată în conformitate cu articolul 70 alineatul (1) din Codul vamal al Uniunii. Lidikar a furnizat explicații scrise prin care arăta că nu păstrase nici dosarul comercial referitor la tranzacția în cauză, nici oferta, nici listele de prețuri, nici documentele referitoare la plăți, nici alte corespondențe anterioare tranzacției respective.

18 După ce au verificat documentele anexate la declarația vamală, autoritățile vamale bulgare au considerat că nu exista nicio dovadă a exactității prețului declarat în conformitate cu factura din 18 noiembrie 2020. În plus, acestea au constatat că nu reieșea în mod clar din extrasul de cont bancar furnizat că plata prețului ar fi fost definitivă. Prin urmare, ele au considerat că, ținând seama de îndoielile legitime și de lipsa dovezilor privind prețul declarat, valoarea în vamă declarată în temeiul articolului 70 alineatul (1) din Codul vamal al Uniunii, determinată pe baza facturii din 18 noiembrie 2020, trebuia respinsă.

19 În plus, autoritățile vamale bulgare au constatat că condițiile impuse pentru aplicarea metodelor secundare de evaluare a mărfii în cauză în temeiul articolului 74 alineatul (2) literele (a)-(d) din Codul vamal al Uniunii nu erau îndeplinite întrucât era vorba despre un vehicul care a suferit un accident, a cărui stare tehnică particulară era dificil de comparat cu starea altor vehicule având aceeași marcă și același model, importate în Bulgaria. Cu toate acestea, autoritățile vamale bulgare au determinat valoarea în vamă, în conformitate cu articolul 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii, pe baza versiunilor electronice ale documentelor transmise de autoritățile vamale canadiene în temeiul Acordului de cooperare vamală Canada-UE.

20 Prin urmare, administrația vamală bulgară a stabilit valoarea în vamă a vehiculului în cauză la suma de 19 830,43 leve bulgărești (BGN) (aproximativ 9 500 de euro), precum și cuantumul total al taxelor la import și al taxei pe valoarea adăugată (TVA) care trebuiau recuperate la suma de 5 023 BGN (aproximativ 2 150 de euro).

21 Decizia administrației vamale bulgare a făcut obiectul unui control jurisdicțional în primă instanță de către Administrativen sad Burgas (Tribunalul Administrativ din Burgas, Bulgaria), care a anulat-o pentru nelegalitate. Această instanță a considerat că, în speță, autoritățile vamale bulgare nu și-au respectat obligația de a justifica existența unor „îndoieli întemeiate”, în sensul articolului 140 din Regulamentul de punere în aplicare 2015/2447, și că răspunsul furnizat de autoritățile vamale canadiene nu constituia un document oficial de probă obligatoriu pentru instanță.

22 Direktor na TD Mitnitsa Burgas (directorul Direcției Teritoriale a Vămilor din Burgas, Bulgaria) a formulat recurs la Varhoven administrativen sad (Curtea Administrativă Supremă, Bulgaria), care este instanța de trimitere, împotriva hotărârii pronunțate de Administrativen sad Burgas (Tribunalul Administrativ din Burgas), invocând caracterul eronat al constatărilor acestuia din urmă și susținând aplicabilitatea metodei mijloacelor rezonabile, în temeiul articolului 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii. Acesta a arătat că răspunsul furnizat de autoritățile vamale canadiene constituia un document oficial referitor la controlul efectuat în cadrul cooperării internaționale dintre Canada și Uniune și că valoarea în vamă în cauză fusese stabilită ținând seama de prețul indicat în versiunile electronice ale documentelor transmise de autoritățile vamale canadiene.

23 În aceste condiții, Varhoven administrativen sad (Curtea Administrativă Supremă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 74 alineatul (3) din [Codul vamal al Uniunii] poate fi interpretat în sensul că valoarea declarată a unei mărfi la exportul dintr-o țară terță poate fi considerată [ca făcând parte din] «[datele] disponibile pe teritoriul vamal al Uniunii?»

2) Articolul 74 alineatul (3) din [Codul vamal al Uniunii] poate fi interpretat în sensul că determinarea valorii în vamă a unei mărfi pe baza valorii declarate a acesteia la exportul dintr-o țară terță poate constitui un mijloc rezonabil pentru determinarea valorii în vamă în sensul articolului 74 alineatul (3) din [codul menționat]?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

24 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii trebuie interpretat în sensul că prețul declarat pentru exportul unei mărfi către teritoriul vamal al Uniunii, astfel cum a fost comunicat de autoritățile vamale ale țării exportatoare autorităților vamale ale unui stat membru în cadrul unui acord internațional în materie de cooperare vamală, poate fi calificat drept dată disponibilă pe teritoriul vamal al Uniunii în sensul acestei dispoziții, în vederea determinării valorii în vamă a aceleiași mărfi.

25 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că metoda reziduală (sau metoda „fall-back”) prevăzută la articolul 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii constituie un mijloc de ultimă instanță pentru a face față necesității de a determina valoarea în vamă a mărfii în cauză în ipoteza în care declarantul vamal nu ar furniza informații suficient de precise sau de fiabile care să permită o stabilire a acestei valori pe baza metodei principale prevăzute la articolul 70 alineatul (1) din codul menționat sau a metodelor secundare prevăzute la articolul 74 alineatul (2) din același cod (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 iunie 2022, Baltic Master, C-599/20, EU:C:2022:457, punctul 54, și Hotărârea din 29 ianuarie 2026, Keladis I și Keladis II, C-72/24 și C-73/24, EU:C:2026:51, punctul 75).

26 Având în vedere finalitatea articolului 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii și modul său de redactare, noțiunea de „date disponibile pe teritoriul vamal al Uniunii” trebuie, așadar, interpretată în sens larg ca referindu-se la disponibilitatea factuală a datelor în sensul că autoritățile vamale ale Uniunii pot dispune de acestea în scopul evaluării valorii în vamă a unei mărfi.

27 Rezultă, pe de o parte, că noțiunea de „date disponibile pe teritoriul Uniunii” nu poate fi limitată la datele colectate în Uniune. Astfel, faptul că datele provin dintr-o țară terță nu exclude ca acestea să poată constitui „date disponibile pe teritoriul vamal al Uniunii”.

28 Acest lucru este valabil în special atunci când este vorba despre date referitoare la prețul unei mărfi declarat la export, care au fost transmise de autoritățile vamale ale țării exportatoare în temeiul unui acord internațional care reglementează cooperarea în materie vamală între Uniune și această țară terță, precum Acordul de cooperare vamală Canada-UE și CETA Canada-UE, care prevăd o asistență reciprocă în domeniul vamal.

29 Rezultă, pe de altă parte, că calificarea drept „date disponibile pe teritoriul vamal al Uniunii” nu poate depinde, contrar celor susținute de Lidikar în observațiile sale cu privire la cererea de decizie preliminară, nici de accesibilitatea pentru declaranții vamali a bazei de date a țării terțe din care provin datele transmise autorităților vamale ale Uniunii, nici de existența unei cereri din partea acestor autorități care să vizeze în mod specific transmiterea acestor date, în măsura în care ele au fost puse la dispoziția lor.

30 În aceste condiții, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii trebuie interpretat în sensul că prețul declarat pentru exportul unei mărfi către teritoriul vamal al Uniunii, astfel cum a fost comunicat de autoritățile vamale ale țării

exportatoare autorităților vamale ale unui stat membru în cadrul unui acord internațional în materie de cooperare vamală, poate fi calificat drept dată disponibilă pe teritoriul vamal al Uniunii în sensul acestei dispoziții, în vederea determinării valorii în vamă a aceleiași mărfi.

Cu privire la a doua întrebare

31 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii trebuie interpretat în sensul că recurgerea la prețul declarat la exportul unei mărfi către teritoriul vamal al Uniunii, astfel cum a fost comunicat de autoritățile vamale ale țării exportatoare autorităților vamale ale unui stat membru în cadrul unui acord internațional în materie de cooperare vamală, poate constitui un mijloc rezonabil în sensul acestei dispoziții, în vederea stabilirii valorii în vamă a aceleiași mărfi.

32 Cu titlu introductiv, este necesar să se arate că articolul 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii trebuie coroborat cu articolul 144 alineatul (1) din Regulamentul de punere în aplicare 2015/2447, care prevede că, la determinarea valorii în vamă în temeiul articolului 74 alineatul (3) din codul menționat, se poate da dovadă de o „flexibilitate rezonabilă” în aplicarea metodelor prevăzute la articolul 70 și la articolul 74 alineatul (2) din Codul vamal al Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 ianuarie 2026, Keladis I și Keladis II, C-72/24 și C-73/24, EU:C:2026:51, punctul 104). Prin urmare, trebuie să se recunoască faptul că autoritățile dispun de o marjă de apreciere în aplicarea metodei reziduale (sau metoda „fall-back”) care trebuie pusă în aplicare cu respectarea principiilor și dispozițiilor enumerate la articolul 74 alineatul (3) din codul menționat. Astfel, articolul 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii prevede că valoarea în vamă se determină prin mijloace rezonabile care trebuie să fie compatibile, în primul rând, cu Acordul privind evaluarea vamală, în al doilea rând, cu articolul VII din GATT 1994 și, în al treilea rând, cu capitolul 3 din titlul II din codul menționat, referitor la valoarea în vamă a mărfurilor.

33 În această privință, trebuie arătat că articolul 7 alineatul (2) litera (e) din Acordul privind evaluarea vamală interzice ca valoarea în vamă să poată fi determinată pe baza prețului mărfurilor vândute la export către o altă țară decât țara importatoare. Această dispoziție a fost reluată în dreptul Uniunii la articolul 144 alineatul (2) litera (e) din Regulamentul de punere în aplicare 2015/2447, care prevede că „valoarea în vamă nu se determină pe baza […] [prețurilor] pentru exportul într-o țară terță”. Astfel, contrar celor susținute de Lidikar în observațiile sale cu privire la cererea de decizie preliminară, nici Acordul privind evaluarea vamală, nici dreptul Uniunii nu exclud ca autoritățile vamale ale unui stat membru al Uniunii să determine valoarea în vamă a unei mărfi, prin aplicarea metodei reziduale (sau metoda „fall-back”), pe baza prețului declarat într-o țară terță pentru exportul aceleiași mărfi către teritoriul vamal al Uniunii.

34 Rezultă că recurgerea la prețul declarat într-o țară terță pentru exportul unei mărfi către Uniune poate constitui un mijloc rezonabil în vederea determinării valorii în vamă a aceleiași mărfi în temeiul articolului 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii.

35 În această privință, trebuie amintit mai întâi că, în contextul articolului 31 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO 1992, L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58), care a precedat articolul 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii, Curtea a statuat că referirea la un preț fixat pentru aceeași marfă în cadrul unei vânzări anterioare celei pentru care a fost făcută declarația vamală poate constitui un mijloc rezonabil în sensul acestei dispoziții (a se vedea Hotărârea din

28 februarie 2008, Carboni e derivati, C-263/06, EU:C:2008:128, punctul 61). Rezultă că jurisprudența Curții nu exclude în principiu recurgerea, în scopul determinării valorii în vamă pe baza metodei reziduale (sau metoda „fall-back”), la un preț stabilit anterior pentru aceeași marfă.

36 Pe de altă parte, recurgerea la prețul declarat într-o țară terță pentru exportul aceleiași mărfi ca cea care face obiectul unei determinări a valorii în vamă în temeiul articolului 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii nu este contrară, într-un caz precum cel din cauza principală, interdicției care figurează la articolul 7 alineatul (2) litera (b) din Acordul privind evaluarea vamală. Astfel, deși această prevedere, reluată în dreptul Uniunii la articolul 144 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul de punere în aplicare 2015/2447, interzice o determinare a valorii în vamă pe baza unui „sistem care prevede acceptarea, în scopuri vamale, a celei mai ridicate din două valori posibile”, ea nu interzice nicidecum recurgerea la prețul declarat la export pentru aceeași marfă dacă este vorba despre singura valoare disponibilă pentru autoritățile vamale, având în vedere în special existența unor îndoieli legitime cu privire la veridicitatea valorii declarate inițial în temeiul articolului 70 din Codul vamal al Uniunii.

37 În sfârșit, trebuie arătat de asemenea că, în măsura în care prețul declarat la export, comunicat în cadrul unui acord internațional în materie de cooperare vamală, corespunde în principiu valorii reale a unei mărfi, recurgerea la acest preț nu este contrară nici interdicției de a determina valoarea în vamă pe valori arbitrare sau fictive care figurează la articolul 7 alineatul (2) litera (g) din Acordul privind evaluarea vamală, precum și la articolul 144 alineatul (2) litera (g) din Regulamentul de punere în aplicare 2015/2447, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.

38 Ținând seama de ceea ce precedă, este necesar să se răspundă la a doua întrebare că articolul 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii trebuie interpretat în sensul că recurgerea la prețul declarat la exportul unei mărfi către teritoriul vamal al Uniunii, astfel cum a fost comunicat de autoritățile vamale ale țării exportatoare autorităților vamale ale unui stat membru în cadrul unui acord internațional în materie de cooperare vamală, poate constitui un mijloc rezonabil în sensul acestei dispoziții, în vederea determinării valorii în vamă a aceleiași mărfi.

Cu privire la cheltuielile de judecată

39 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Tribunalului, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a cincea, judecând în complet de cinci judecători)

declară:

1) Articolul 74 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii

trebuie interpretat în sensul că

prețul declarat pentru exportul unei mărfi către teritoriul vamal al Uniunii Europene, astfel cum a fost comunicat de autoritățile vamale ale țării exportatoare autorităților vamale ale unui stat membru în cadrul unui acord internațional în materie de cooperare vamală, poate fi calificat drept dată disponibilă pe teritoriul vamal al Uniunii în sensul acestei dispoziții, în scopul determinării valorii în vamă a aceleiași mărfi.

2) Articolul 74 alineatul (3) din Regulamentul nr. 952/2013

trebuie interpretat în sensul că

utilizarea prețului declarat la exportul unei mărfi către teritoriul vamal al Uniunii, astfel cum a fost comunicat de autoritățile vamale ale țării exportatoare autorităților vamale ale unui stat membru în cadrul unui acord internațional în materie de cooperare vamală, poate constitui un mijloc rezonabil în sensul acestei dispoziții, în scopul determinării valorii în vamă a aceleiași mărfi.

Sampol Pucurull Pynnä Laitenberger

Stancu Valasidis

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 25 martie 2026.

Semnături